

LBRIS

We know
books

ÉLIPHAS LÉVI

**MARELE ARCAN
SAU
OCULTISMUL REVELAT**

Traducere de Maria Ivănescu

A editura
ANTET
REVOLUTION

CUPRINS

Misterul Regal sau arta de a supune Puterile

Capitolul I	- Magnetismul	3
Capitolul II	- Răul	8
Capitolul III	- Solidaritatea în rău	13
Capitolul IV	- Lanțul dublu	17
Capitolul V	- Tenebrele exterioare	19
Capitolul VI	- Marele Secret	23
Capitolul VII	- Puterea care creează și care transformă	27
Capitolul VIII	- Efluviile astrale și proiecțiile magnetice	31
Capitolul IX	- Sacrificiul magic	35
Capitolul X	- Invocațiile	39
Capitolul XI	- Arcanele Inelului lui Solomon	44
Capitolul XII	- Teribilul secret	48

Misterul Sacerdotal sau arta de a supune Spiritele

Capitolul I	- Forțele rătăcitoare	54
Capitolul II	- Puterile preoților	58
Capitolul III	- Înlănțuirea Diavolului	61
Capitolul IV	- Supranaturalul și Divinul	66
Capitolul V	- Rituri sacre și rituri nelegiuite	70
Capitolul VI	- Despre Divinație	75
Capitolul VII	- Punctul echilibrat	82
Capitolul VIII	- Punctele extreme	88
Capitolul IX	- Mișcarea perpetuă	93
Capitolul X	- Magnetismul răului	103
Capitolul XI	- Iubirea fatală	113
Capitolul XII	- Atotputerea creatoare	119
Capitolul XIII	- Fascinația	125
Capitolul XIV	- Inteligența neagră	138
Capitolul XV	- Marele Arcan	145
Capitolul XVI	- Agonia lui Solomon	148
Capitolul XVII	- Magnetismul Binelui	153

Redactor: Nicolae Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-636-046-6

MISTERUL REGAL SAU ARTA DE A SUPUNE PUTERILE

Capitolul I

MAGNETISMUL

Magnetismul este o forță analoagă celei a magnetului și îl găsim răspândit în întreaga natură.

Caracterele lui sunt: atracția, respingerea și polarizarea echilibrată.

Știința constată fenomenele magnetului astral și ale magnetului mineral. Magnetul animal se manifestă zilnic prin fapte pe care știința le observă cu scepticism dar pe care nu le poate nega, cu toate că așteaptă, și pe drept cuvânt, pentru a le admite, să se încheie analiza printr-o sinteză incontestabilă.

Se știe că magnetizarea produsă prin magnetismul animal determină un somn extraordinar, în timpul căruia sufletul celui magnetizat devine dependent de magnetizator cu particularitatea că persoana adormită pare să renunțe la viața sa proprie și particulară pentru a exprima numai fenomene din viața universală. Ea reflectă gândurile altora, vede altfel decât cu ochii, e prezentă pretutindeni, fără a avea conștiința spațiului, percepe formele mai bine decât culorile, suprimă sau confundă perioadele de timp, vorbește despre viitor ca despre trecut și despre trecut ca și cum ar fi viitorul, explică magnetizatorului propriile sale gânduri și chiar cele mai secrete reproșuri ale conștiinței acestuia; evocă persoane la care magnetizatorul se gândește, le descrie cu exactitate, fără să le fi văzut vreodată, folosește limbajul științei cu savanții și pe cel al imaginației cu poeții, descoperă maladiile și le ghicește remediile, dă adesea sfaturi înțelepte, suferă cu cel care suferă și scoate uneori dinainte un tipăt dureros, anunțând viitoarele necazuri.

Aceste fapte ciudate dar incontestabile ne obligă să conchidem că există o viață comună pentru toate sufletele sau cel puțin un reflector comun al tuturor imaginilor și al tuturor memoriilor în care ne putem

vedea unii pe alții, cum se întâmplă unei mulțimi care trece prin fața unei oglinzi. Acest reflector este lumina odică a cavalerului de Reichenbach¹, este lumina noastră astrală, marele agent al vieții numit *od*, *ob* și *aúr* de către evrei. Magnetismul dirijat de voința operatorului este *Od*; somnambulismul pasiv este *Ob*; Pythonisele din antichitate erau somnambulele îmbătate de lumina astrală pasivă. Această lumină, în cărțile noastre sacre se numește spiritul lui Python pentru că în mitologia greacă șarpele Python este imaginea ei alegorică.

Ea este reprezentată, de asemenea, în dubla sa acțiune de șarpele caducelului; șarpele din dreapta este *Od*, cel din stânga este *Ob*, iar la mijloc, în vârful bastonului hermetic, strălucește globul de aur care-l reprezintă pe *Aúr* sau lumina echilibrată.

Od reprezintă viața liber dirijată, *Ob* reprezintă viața fatală. Iată de ce legislatorul ebraic zice: Vai de cei care ghicesc prin *Ob*, căci ei evocă fatalitatea, ceea ce este un atentat împotriva Providenței lui Dumnezeu și împotriva libertății omului.“

Exista, firește, o mare diferență între șarpele Python care se târăște în noroiul rămas în urma potopului și pe care soarele îl străpunge cu săgețile lui; există, spuneam, o mare diferență între acest șarpe și cel care se încolăcește în jurul bastonului lui Esculap, tot așa cum șarpele ispititor din paradis diferă de șarpele de aramă care vindecă bolnavii în deșert. Acești doi șerpi opuși reprezintă, într-adevăr, forțele contrare care pot fi asociate, dar care nu trebuie niciodată confundate. Sceptrul lui Hermes, despărțindu-i, îi împacă și, într-un anumit fel, îi reunește; astfel, pentru ochii pătrunzători ai științei, armonia rezultă din analogia contrariilor.

Necesitate și libertate, acestea sunt cele două legi esențiale ale vieții, două legi care nu fac decât una, pentru că sunt indispensabile una alteia.

Necesitatea fără libertate ar fi fatală, precum libertatea privată de frâu necesar ar deveni smintită. Dreptul fără datorie, aceasta este nebunia. Datoria fără drept ar fi numai servitute.

Tot secretul magnetismului constă în guvernarea fatalității *ob*-ului prin inteligența și puterea *od*-ului pentru a crea echilibrul perfect al *aúr*-ului.

Când un magnetizator, lipsit de echilibru și supus patimilor care-l stăpânesc, vrea să-și impună acțiunea luminii fatale, el seamănă unui

om cu ochii legați, urcat pe un cal orb, căruia i se dă pînteni să alerge într-o pădure plină de râpi și prăpăstii.

Ghicatorii, cei care dau în cărți, somnambului nu sunt decât halucinații care ghicesc prin *ob*.

Paharul de apă al hidromanției, cărțile lui Etteila, liniile din palmă etc. produc la clarvăzător un fel de hipnotism. Acesta își vede consultantul în reflexele imenselor sale dorințe sau ale unei imaginații desfrânată, și cum el însuși este un spirit fără har și fără noblețea voinței, ghicește nebuniile, sugerând chiar unele și mai mari, ceea ce este, de altfel, pentru el, condiția succesului.

Un ghicitor în cărți care ar propovădui cinstea și bunele moravuri și-ar pierde pe loc clientela lui de femei întreținute și fete bătrâne isterice.

Cele două lumini magnetice ar putea să se numească una lumina vie, cealaltă lumina moartă, una fluidul astral, cealaltă fosforul spectral, una flacăra verbului, cealaltă fumul viselor.

Pentru a magnetiza fără pericol, trebuie să existe în tine lumina vieții, adică trebuie să fii un om înțelept și drept.

Cel care este sclavul patimilor sale nu magnetizează, ci fascinează; dar radiația fascinației mărește în jurul lui cercul vârtejului său; multiplicându-și farmecele, își slăbește din ce în ce mai mult voința. Aceasta seamănă unui păianjen care moare de osteneală, prins în propria lui plasă.

Până acum omul n-a cunoscut imperiul suprem al rațiunii; el confundă rațiunea cu raționamentul particular și aproape întotdeauna eronat al fiecăruia. Totuși, domnul de la Palisse le spunea: cel care se înșală nu se află în domeniul adevărului, adevărul fiind în mod precis contrariul erorilor noastre.

Indivizii și masele pe care nu le guvernează adevărul sunt sclavii fatalității care creează opinia și opinia este regina lumii.

Oamenii vor să fie dominați, zăpăciți, târâți; marile patimi li se par mai frumoase decât virtuțile și cei cărora li se spun oameni mari sunt adesea doar niște mari smintiți. Cinismul lui Diogene le place tot așa cum le place șarlatanismul lui Empedocle; n-ar admira pe nimeni mai mult decât pe Ajax și Campaneu, dacă Polyeuct n-ar fi un nebun și mai furios. Pîram și Thisbé care se ucid unul pe altul sunt modelul lor de amanți. Autorul unui paradox este sigur că va deveni faimos. În zadar e condamnat Erostrat la uitare, din ciudă și invidie, numele lui e atât

1. Dr. Reichenbach, *Les Phenomènes odiques*, P. Chacornac, 1904, in-8. (n.ed.)

de frumos prin dementă că depășește mânia lor, impunându-se etern amintirii!

Nebunii sunt deci magnetizatori sau mai degrabă fascinatori, ceea ce face nebunia contagioasă. Neștiind să măsoare ceea ce e mare, se îndrăgostesc de ceea ce este ciudat.

Copiii care nu știu încă să meargă vor să fie luați în brațe și purtați.

Nimeni nu iubește mai mult turbulența decât impotenții. Incapacitatea de a simți plăcerea naște pe Tiberiu și Messalina. Ștregarul Parisului, hoinărind pe marile bulevarde visează să fie Cartouche și râde din toată inima văzându-l pe Telemac ridiculizat.

Când creștinismul s-a impus lumii prin fascinația martiriului un mare scriitor al aceluși timp formula gândirea tuturor exclamând: „Cred pentru că e absurd!”

Nebunia Crucii, cum o numește sfântul Pavel însuși, invadea lumea fără să mai poată fi oprită. Se ardeau cărțile înțelepților și sfântul Pavel îl preceda la Efes pe Omar; se dărâmau templele, minunile lumii, și idolii, capodopere de artă. Erau cu toții posedați de gustul morții și voiau să despoaie existența prezentă de toate podoabele pentru a se putea despărți de viață.

Dezgustul în fața realității însoțește întotdeauna iubirea pentru vise: *Quam sordel tellus dum caeli auspicio!* spune un celebru mistic literalmente: „Cât de urât devine pământul când privesc cerul!” Cum adică! Ochiul tău rătăcind în spațiu murdărește pământul, doica ta! Dar ce este pământul dacă nu un astru al cerului? Pentru că te poartă, e murdar? Dar, dacă te-ai muta pe soare, dezgustul tău ar mânji curând și soarele! Cerul ar fi mai curat dacă ar fi gol? Și nu e minunat să-l contempli pentru că ziua dă lumina, iar noaptea strălucește de multitudine pământurilor și a sorilor? Cum, pământul splendid, pământul cu oceanele imense, plin de copaci și flori se transformă pentru tine în gunoi pentru că ai vrea tu să te azvârli în gol? Nu e voie să te deplasezi numai pentru atât, crede-mă! golul e în mintea și inima ta!

Iubirea de vise aduce atâta durere în visurile de iubire. Iubirea, așa cum ne-o dăruiește natura, este o minunată realitate, numai orgoliul nostru maladiv vrea ceva mai mult decât natura. De aici vine nebunia isterică a celor neînțeleși. Gândirea Charlottei se transforma fatal în capul lui Werther ca și cum ar fi trebuit să ia forma brutală a unui glonț. Iubirea absurdă are drept deznodământ sinuciderea.

Iubirea adevărată, iubirea naturală, este miracolul magnetismului. Este înlănțuirea celor doi șerpi ai caduceului; pare să se producă prin

fatalitate dar se produce prin rațiunea supremă care o face să urmeze legile naturii. Fabula povestește că Tiresias despărțind cei doi șerpi care se împreunau, a stârnit mânia lui Venus care l-a transformat într-un androgin: ceea ce i-a anulat puterea sexuală; apoi, zeița mânioasă l-a mai lovit o dată orbindu-l, pentru că el atribuia femeii ceea ce aparținea în principiu bărbatului. Tiresias era un ghicitor care profetiza prin lumina moartă. Astfel, prezicerile lui anunțau și păreau chiar să determine nenorocirile. Alegoria conține și rezumă toată filozofia magnetismului pe care tocmai vi l-am dezvăluit.

Capitolul II

RĂUL

Răul, atât cât are realitate, este afirmația dezordinii. Or, în prezența ordinii eterne, dezordinea este esențialmente tranzitorie. În prezența ordinii absolute care este voința lui Dumnezeu, dezordinea este relativă. Afirmația absolută a dezordinii și a răului este deci esențialmente minciuna.

Afirmația absolută a răului este negarea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este rațiunea supremă și absolută a binelui.

Răul, în ordine filozofică, este negarea rațiunii.

În ordine socială este negarea datoriei.

În ordine fizică este rezistența la legile inviolabile ale naturii.

Suferința nu este un rău, este consecința și aproape întotdeauna leacul răului.

Nimic din ceea ce este natural inevitabil nu poate fi rău. Iarna, noaptea, moartea nu sunt rele. Acestea sunt tranziții naturale de la o zi la alta, de la toamnă la primăvară, de la o viață la altă viață.

Proudhon a spus: „Dumnezeu este răul”; ca și cum ar fi zis: Dumnezeu este diavolul, pentru că diavolul este considerat în general, ca un geniu al răului. Să întoarcem propoziția, ea ne va da formula paradoxală: Diavolul este Dumnezeu sau, cu alte cuvinte: răul este Dumnezeu. Dar, firește, vorbind astfel, regele logicienilor pe care l-am citat nu înțelegea sub numele de Dumnezeu personificarea ipotetică a binelui. El se gândea la Dumnezeul absurd, creat de oameni și, explicându-i astfel gândirea, vom spune că avea dreptate căci diavolul este caricatura lui Dumnezeu și ceea ce numim rău este binele prost definit și prost înțeles.

Nimeni nu poate iubi răul pentru rău, dezordinea pentru dezordine. Încălcarea legilor ne place pentru că făcând-o ni se pare că suntem deasupra legilor. Oamenii nu sunt făcuți pentru legi, ci legile sunt făcute

pentru oameni, spunea Iisus; cuvinte îndrăznețe pe care preoții timpului le-au considerat, probabil, subversive și lipsite de pietate, cuvinte de care orgoliul uman poate cu ușurință abuza. Ni se spune că Dumnezeu nu are decât drepturi și nici o datorie pentru că este cel mai puternic și aceste cuvinte sunt și ele lipsite de pietate. Noi datorăm totul lui Dumnezeu, îndrăznim să adăugăm, Dumnezeu nu ne datorează nimic. Contrariul e adevărat. Dumnezeu, care este infinit mai mare decât noi, contractează, aducându-ne pe lume, o imensă datorie. El a săpat prăpastia slăbiciunilor omenești și tot el trebuie s-o umple.

Lașitatea absurdă a tiraniei lumii vechi ne-a lăsat moștenire fantoma unui Dumnezeu absurd și laș, acel Dumnezeu care face minuni pentru a forța ființa finită să fie infinită în suferință.

Să presupunem o clipă că unul dintre noi a putut să creeze o efemeriadă și că i-a zis fără ca aceasta să-l poată auzi: „Creatura mea, adoră-mă!” Bietul gândăcel a zburat fără să se gândească la nimic, a murit la sfârșitul zilei și un necromant i-a spus omului că vărsând peste ea o picătură din sângele lui o va putea reînvia.

Omul se înțeapă – eu așa aș fi făcut în locul lui – și iată efemeriada reînviată. Dar o va face oare? Ceea ce va face, vă spun eu, exclamă un credincios fanatic. Cum efemeriada în prima ei viață n-a avut mintea sau prostia de a-l adora, el va aprinde un rug înfricoșător și va arunca efemeriada regretând doar de a nu-i fi putut conserva veșnic viața pentru ca ea să ardă veșnic! Ei, hai va spune toată lumea, nu există nebuni atât de furioși încât să fie atât de lași, atât de răi! – Vă cer iertare, creștini, omul în chestiune n-ar putea să existe, sunt de acord; dar există numai în imaginația voastră, ne grăbim s-o mărturisim, unul mai crud și mai laș. Acesta este Dumnezeul vostru așa cum vi-l explicați voi și despre acesta Proudhon a avut de o mie de ori dreptate să spună: Dumnezeu este răul.

În acest sens, răul ar fi afirmația mincinoasă a unui Dumnezeu rău și acest Dumnezeu ar fi diavolul sau cumătrul lui. O religie care ar aduce drept balsam pentru rănilor umanității o asemenea dogmă, ar otrăvi-o în loc s-o vindece, având drept rezultat abrutizarea spiritului și depravarea conștiințelor; propaganda făcută în numele unui asemenea Dumnezeu s-ar putea numi magnetismul răului. Rezultatul minciunii este nedreptatea. Din nedreptate se naște inechitatea care produce anarhia statelor și a indivizilor, dereglarea și moartea.

Minciuna n-ar putea exista dacă n-ar evoca în lumina moartă un fel de adevăr spectral și toți mincinoșii din lume se înșală în primul rând

pe ei înșiși, luând noaptea drept zi. Anarhistul se crede liber, hoțul se crede abil, libertinul crede că se amuză, despotul că a oprima înseamnă a domni. Ce ar trebui pentru a distruge răul de pe pământ? Un lucru foarte simplu în aparență: să-i luminezi pe proști și pe răi. Dar aici orice bunăvoință se lovește de un zid și orice putere eșuează. Răii și proștii nu vor să se lase luminați. Ajungem la acea perversitate secretă care pare să fie rădăcina răului, gustul dezordinii și dragostea pentru eroare. Pretindem, în ceea ce ne privește, că această perversitate nu există cel puțin liber consimțită și voită. Ea nu este altceva decât otrăvirea voinței prin forța desfătătoare a erorii.

Aerul respirabil se compune, după cum se știe, din hidrogen, oxigen și azot. Oxigenul și hidrogenul corespund luminii vii, azotul luminii moarte. Un om cufundat în azot nu poate nici să respire, nici să trăiască; tot la fel, un om sufocat de lumina spectrală nu poate uz de voința liberă. Nu în atmosferă se manifestă marele fenomen al luminii, ci în ochii alcătuiți pentru a vedea; într-o zi, un filozof al școlii pozitivistice, domnul Littré, dacă nu mă înșel, spunea că imensitatea nu este decât o noapte nesfârșită, punctată ici, colo de câteva stele. – E adevărat, i-a răspuns cineva, pentru ochii noștri care nu sunt făcuți să perceapă altceva decât lumina soarelui. Dar ideea acestei lumini nu ne apare oare în vis, în timp ce pe pământ e întuneric și ochii noștri sunt închiși? Ce este lumina sufletului? Cum se vede prin gândire? Întunericul ochilor există pentru niște ochi altfel dispuși? Și dacă ochii n-ar exista, am avea conștiința nopții? Pentru orbi nu există nici soare, nici stele; și dacă ne acoperim ochii ne orbim de bunăvoie. Perversitatea simțurilor noastre ca și a facultăților sufletului este rezultatul unui accident sau al unui prim atentat la legile naturii; ea devine atunci necesară și fatală. Ce se poate face pentru orbi? – Să-i iei de mână și să-i conduci. – Dar dacă nu se lasă conduși? – Să fie îngrădiți. Dar dacă răstoarnă gardurile? – Atunci aceștia nu sunt numai niște orbi, sunt niște alienați periculoși și e mai bine să-i lași să piară dacă nu-i poți ține închiși.

Edgar Allan Poe ne povestește o istorioară nostimă petrecută într-o casă de nebuni, unde bolnavii reușiseră să pună mâna pe infirmieri și gardieni și să-i închidă în celulele lor, după ce i-au legat ca pe niște fiare. Iată-i triumfând în apartamentul medicului, bând din vinul instituției și felicitându-se reciproc pentru frumoasa lor ispravă. În timp ce ei se aflau la masă, prizonierii își rup lanțurile și năvălesc peste ei cu ciomegele. Erau furioși împotriva bieților nebuni și într-un fel de îndreptățiri prin torturile smintite la care fuseseră supuși.

Aceasta este istoria revoluțiilor moderne. Nebunii, triumfând prin număr, constituind majoritatea, îi închid pe înțelepți și-i tratează ca pe niște animale sălbatice. Curând închisorile se deschid și înțelepții de ieri, înnebuniți de suferință, ies urlând și răspândind teroarea. Dacă lumea încearcă să le impună un Dumnezeu fals, ei țipă că nu există nici un fel de Dumnezeu. Atunci indiferenții deveniți curajoși de prea multă frică se coalizează pentru a-i reprima pe nebunii furioși, inaugurând domnia imbecilității. După cum am văzut că s-a mai întâmplat.

Până la ce punct oamenii sunt responsabili de aceste oscilații și neliniști care produc atâtea crime? Unde se află gânditorul care ar îndrăzni s-o spună? Este disprețuit Marat și canonizat Pius al V-lea.

E adevărat ca teribilul Ghislieri nu-și ghilotina adversarii, îi ardea. Pius al V-lea era un om auster și un catolic convins. Marat împingea dezinteresul până la sărăcia cea mai cruntă.

Amândoi erau oameni cinstiți, dar și nebuni ucigași, fără să fie demenți.

Or, când nebunia criminală întâlnește complicitatea unui popor, ea devine aproape o rațiune teribilă, iar când mulțimea, nu dezabuzată, ci înșelată în idealurile ei reneagă și-și abandonează eroul, învinsul este în același timp martir și țap ispășitor. Moartea lui Robespierre este la fel de frumoasă ca și cea a lui Ludovic al XVI-lea.

Admir sincer pe acel înfricoșător inchișitor care, masacrat de albigenzi, scria pe pământ cu sângele lui, înainte de a-și da sufletul: *Credo in unum Deum!*

Războiul este un rău? Da, fără îndoială, căci este oribil. Dar este un rău absolut? Războiul este o muncă generatoare de națiuni și civilizații. Cine este responsabil pentru un război? Oamenii? Nu, ei sunt victimele. Cine atunci? Îndrăznim să spunem că Dumnezeu? Întrebați-l pe contele Joseph de Maistre. El vă va spune de ce sacerdoții au consfințit lancea și cum există ceva sacru în slujba sângeroasă a călăului. Răul este umbra, este refuzul binelui. Să mergem până la capăt și să spunem că este binele negativ. Răul este rezistența care întărește efortul binelui; iată de ce Iisus Hristos nu se temea să spună: „Am venit să aduc sabia!”

Există monștri în natură, așa cum există greșeli de tipografie într-o carte. Ce dovedește aceasta? Că natura ca și tipografia sunt instrumente oarbe pe care inteligența le dirijează; dar, îmi veți spune, un bun meșter poate corecta eroarea. Da, firește, și în natură la aceasta servește progresul.